

Les enquestes i la independència: Fer passar bou per bèstia grossa

written by Redacció Unilateral | 9 de gener de 2017

En les darreres setmanes i fins i tot podem dir dies, la publicació d'enquestes en els mitjans de comunicació han constatat clarament que l'independentisme gaudeix d'una bona salut de ferro. Això no obstant, sobta que l'anàlisi que fan els propis mitjans que les publiciten, té un comú denominador: lluny de fer-ne una interpretació ni que sigui aparentment objectiva, intenten posar aigua (espanyola) al vi (català).

Naturalment ens referim als dos principals mitjans escrits: *La Vanguardia* i *El Periódico de Catalunya*, ambdós clarament decantats cap a l'unitarisme, a falta d'una trista tercera via que portar-se a la boca, que ni hi és, ni se l'espera. El tractament informatiu de les enquestes que aquests dos mitjans informatius fan, és altament qüestionable, amb titulars rebuscats, conclusions gratuïtes, infografies qüestionables, que assenyalen que més que informar als ciutadans, pretenen influir en l'escenari polític i sobretot determinar-ne la seva evolució.

Tant és així, que fins i tot la justícia ha admès com a proves incriminatòries en el procés que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya segueix contra la Presidenta del Parlament, Carme Forcadell, articles apareguts en aquests dos mitjans. Un fet insòlit, que dit sigui de passada, obre una dimensió de l'ofici de periodista: la de poder influir en els processos judicials, amb articles convenientment *cuinats*.

El trienni rupturista i altres delicatessen

La Vanguardia ha destacat per apostar clarament per acabar amb

el que el seu analista electoral, Carles Castro, va qualificar de *trienni rupturista*, en un [article](#) aparegut al mes de desembre, que va aixecar moltes butllofes, on titulava també que Catalunya començava a assimilar un possible pacte amb Madrid, en plena consonància amb l'*Operació Diàleg*, impulsada des del Govern espanyol. Ja en aquell article, Castro aportava un seguit d'indicadors que, segons el seu parer anunciaven una *caiguda espectacular* del suport a la causa independentista. L'articulista remarcava dos elements especialment rellevants: el creuament entre desitjos i realitat, i l'afebliment del plantejament binari com a única sortida al conflicte.

Pel que fa al primer, es referia al fet que el *somni* de la independència, era clarament minoritari, ja que una clara majoria de catalans, més enllà del desig, responen que *realísticament*, o bé hi haurà un acord, o bé s'abandonarà el procés. Quant al segon, que cada cop més enquestats es decanten cap a un pacte o acord, i rebutgen la tria entre o independència o statu quo.

Naturalment, pel que fa a la projecció d'escons en una hipotètica elecció al Parlament de Catalunya, les forces independentistes, segons l'analista, sumarien entre una forquilla de 65 i 67 escons, és a dir, impossibilitant, la continuïtat del procés independentista.

L'enquesta publicada [ahir](#) pel diari, però, contradiu aquesta visió negativa, atès que dona al bloc sobiranista la majoria absoluta de nou en el Parlament, amb 69 escons. Això sí, pressuposa que ERC i el PDeCAT es presentaran per separat, de manera que no es tornarà a repetir la coalició JuntsXSí, que històricament és la marca electoral que més vots ha donat al llarg de tota la història del Parlament. Aquesta pressuposició, lluny de ser informativa, amaga una intencionalitat política clara, una aposta clara per fer-la volar pels aires. Per aconseguir-ho, lògicament, ha de donar peixet a una de les dues forces que la constitueixen, per tal

d'incentivar que doni el primer pas pel trencament.

L'escàndol del Periódico de Catalunya

L'altre diari esmentat, va publicar el passat dia 3, els resultats del seu Baròmetre de Catalunya, amb uns titulars realment escandalosos, perquè intentaven presentar els resultats, extraordinàriament favorables a la Independència, com a totalment negatius. Una pretensió realment agosarada. Així, per exemple, uns dels titulars principals era que *El Referèndum unilateral dividia els catalans*, però només en lletra petita deia que només un 13.8% dels catalans s'oposen a qualsevol tipus de referèndum. Per altra banda, que un 49,6% de catalans siguin partidaris del Referèndum Unilateral d'Independència (RUI), atès en el context en el que es dona, és literalment estratosfèric.

L'analista José Antonio Sorolla, tornava a incidir en la dicotomia entre els desitjos i la realitat, un argument, sembla evident que l'unitarisme emprarà com a estratègia, intentant burxar en el caràcter fatalista, pessimista, derrotista, que repetidament s'ha intentat inocular al poble català, en tant que poble, pressumptament derrotat, en el que no és més que una claríssima mostra de guerra psicològica de manual.

Aquí, fins i tot més encara, s'emfasitza la distància en escons entre ERC i el PDeCAT, aquesta darrera es considera que fins i tot podria quedar en cinquena posició al Parlament. Una altra mostra per excitar el trencament de JuntsXSí.

Si es tremola per uns fanalets...

En definitiva, els mitjans escrits amb més difusió intenten fer passar bou per bèstia grossa. I davant les dades que demostren clarament la fortalesa de l'independentisme, els unionistes continuen intentant fer passar el clau per la cabota.

Tal vegada, és que certament, l'aspecte psicològic és el que s'intenta activar. La mostra l'hem tinguda els darrers dies, quan alguns líders socials i d'opinió independentistes han caigut en el parany de la pressió espanyolista, i han protagonitzat una baixada de pantalons ben galdosa. És una lliçó que cal aprendre, perquè si algú ja tremola només per uns fanalets...